

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ

ΠΡΑΝΑΣ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΕΓΟΝΟΤΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΕΓΟΝΟΤΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΘΗΝΑ»

1878.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΙΟΥ ΚΕΝΤΡΙΟΥ ΒΕΛΟΝΟΜΟΥΣΕΟΝΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

AL 52.99.0002

ΔΑΠΑΝΗ
ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΑΟΥ

ΠΤΑΤΩΝ ΝΕΩΤΑΝ

ΚΕΡΕΥΡΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΓΕΝΙΚΟΝ»

1878

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τὸ δημοτικώτατον τοῦτο ποιημάτιον, ὅπερ
δικαίως θεωρεῖται ὡς ἠθικὴ εἰκὼν τῆς ψυχῆς
τοῦ Ποιητοῦ, ἐδημοσιεύθη κατὰ πρῶτον ἐν Κερ-
κύρῃ τὸν Ἰούλιον 1873, διὰ τῆς ἐφημερίδος
«*Εὐθύνης*» τοιαύτην δὲ ἐπροξένησε γενικὴν ἐν-
τύπωσιν, ὥστε ζῇ ἀνεξάλειπτον καὶ εἰς τὰ χεί-
λη τῶν μικρῶν παιδίων. Μολονότι δὲ πλείσται
ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἔγιναν ἀναδημοσιεύσεις
καὶ εἰς ἐφημερίδας καὶ εἰς φυλλάδια καὶ εἰς
ἡμερολόγια, κατήντησεν οὐχ ἥττον σπανιότατον
καὶ δυσεύρετον, ὥστε παρταχόμεν ζητεῖται.

Ἰκανοποιούμεντες διὰ τῆς νείας ταύτης ἐκδό-
σεως τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φιλομούσου ἑλληνι-
κοῦ κοινοῦ, σπεύδομεν τὰ γινώσκοντες ὅτι
τὸ κείμενον μετὰ προσοχῆς ἐδιορθώσαμεν κατὰ
τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἔκδοσιν, ἀποσκορακίσαντες
τὰς ἀορθογραφίας καὶ τὰς ἀλλοιώσεις δι' ὧν
παρεμορφώθη εἰς ἄλλας τινὰς ἐκδόσεις, καὶ μύ-
λιστα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀττικὸν τοῦ κυρίου
Μαυρομμάτου Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1876.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀρσένιος Κάος.

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ.

Λυπηρό, νὰ ἰδῇς ἐμπρός σου
Ἐνα γέροντ' ἀσπρομάλλη
Νὰ ζητᾷ τὸν ὀβολό σου,
Καὶ, μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
Νὰ σοῦ λέγῃ ποῦ πεινᾷ!

Πόσοι, πόσοι, ποῦ ἤμποροῦνε
Νὰ τοῦ δώσουνε βοήθεια,
Μ' ἓνα φέῦγα τοῦ ἀπαντοῦνε!
Κι' ὁ φτωχὸς τὰ μαῦρα στήθια
Κρυφοδέρνει, καὶ σιωπᾷ.

Ποιὸς ἐδῶθε τὸν πειράζει,
Ποιὸς ἐκεῖθε τὸν βαριέται·
Κι' ὁ φτωχὸς, π' ἀναστενάζει
Ἦτροπιασμένος, καταριέται
Τὴν πολὺπαθη ζωή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄλλ' ὁ πλούσιος δὲν εἰξέρει
 Τῇ ἄντροπῃ, π' ἀκολουθαίει
 Τὸ τρεμάμενο τὸ χέρι
 Τοῦ καυμένου, ποῦ ζητάει
 Μὲς τὸν δρόμο τὸ ψωμί!

ὦ! ποιὸς ἔρει, ὁ πεινασμένος
 Μὴν ἐστάθῃ 'ς τὸν καιρὸ τοῦ
 Ἑὺν ἐμᾶς καλοθερμμένος,
 Καὶ μὴν ἐσπερνέ τὸ βίό τοῦ
 Γιά τοὺς φίλους μία φορά!

Δυστυχής! μαθαίνει τώρα
 Ποῦ ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει φίλο·
 Καὶ, πολλαῖς φοραῖς τὴν ὥρα,
 Τοῦ καλότυχου τὸν σκύλο
 Νὰ ζηλεύῃ καταντᾷ!

Εἰς τὸν δρόμο ποῦ διαβαίνει,
 Καὶ 'ς τὴ θύρα ποῦ κτυπάει,
 Πάντα κάποια περιμένει
 Προσβολή, νὰ τοῦ περνάῃ
 Τὴν ταλαίπωρη ψυχή.

Καὶ γυμνός, μὲ καταφρόνια
 Λαχταρῶντας εἰς τὸ χρύσο,
 Σέρνει τ' ἄχαρα τὰ χρόνια,
 Ἐνα βλέποντας σημεῖο
 Πάντα ἐμπρός του--τὸ ψωμί!

ὦ! χαρά τοῦ 'ς ὅποιον ἔχει
 Δυὸ ψωμιὰ καὶ δίνει τὸνα!
 Θέλ' ἡ Δέσποινα τὸν βρέχει
 Ἐ τοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα
 Μὲ τὸ δάκρυ τοῦ φτωχοῦ.

Τὴν καλύβη καὶ τὸν θρόνο
 Πῶς ἡ τύχη πέρνει, δίνει,
 Δὲν εἰξέρω· ἔξέρω μόνο,
 Π' ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη
 Φίλος εἶναι τοῦ Θεοῦ.

καὶ γὰρ, ὡς καταφώνηται
ἀναγγέλλεται ἐπὶ τῷ κήρῳ,
ἔρπονται τὰ ἔργα τῆς χροῆς,
ἔνα βλάπτουσιν ἀνθρώπου
ἡνίκά τις ἐκείνους τοὺς φωνῶν!

ὦ πόρῳ τοῦ ἐκείνου ἔχει
ἀνδρὶ φωνῶν καὶ δὴν ἔχει
ὅτι, ὡς ἀντιπαρατίθεται τὸν ἑαυτοῦ
τὸν ὁμοῦστον τὸν ἑαυτοῦ
ἡνὶ τὸ ὁμοῦστον τὸν ἑαυτοῦ.

τὴν καὶ τὴν καὶ τὴν ὁμοῦστον
ἡνὶ τὸν ὁμοῦστον, ὡς
ἀνδρὶ ἐκείνῳ, ὡς
ἡνὶ τὸν ὁμοῦστον, ὡς
ὅτι, ὡς τὸν ὁμοῦστον, ὡς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ